

Sygn. akt II K 530/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2022 roku

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Zbigniew Nowosielski

Protokolant sekr. sąd. Ewelina Kasza-Stawiarska

w obecności Asesora Prokuratury Rejonowej w Jędrzejowie – Urszuli Mars

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2021r, 26 maja 2021r, 22 września 2021r, 14 marca 2022r, 11 kwietnia 2022r.

sprawy:

1. **J. P. (1)**, s. J. i A. z domu D., ur. (...) w J.,

oskarżonego o to, że:

I. w nieustalonym dniu, nie później niż 9 lipca 2007 roku w J., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, powołując się na wpływy w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w J. podjął się pośrednictwa w załatwieniu pozytywnego wyniku egzaminu na prawo jazdy kategorii „C” w zamian za korzyść majątkową i przyjął od J. G. korzyść majątkową w kwocie 2000 zł oraz, tym samym działając w zamiarze, aby popełnił on przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. ułatwił jego popełnienie, pomagając do udzielenia tej korzyści w części pełniącemu funkcję publiczną egzaminatorowi WORD w K., aby skłonić go w związku z pełnieniem tej funkcji do naruszenia przepisów prawa – Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 27 października 2005 roku w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów (Dz.U. nr 217, poz. 1834 z 2005 r. z późn. zm.) i przeprowadzenia egzaminu niezgodnie z w.w. przepisami oraz pozytywnego jego zaliczenia J. G.,

tj. o przestępstwo z art. 230 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

II. w dniu 18 lutego 2007 roku w J., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu, wystawił dla M. M. zaświadczenie nr (...) o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii B, poświadczające w swej treści nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne, tj. jego udziału w pełnym wymiarze w takim szkoleniu organizowanym przez Szkołę (...) w postaci 30 godzin zajęć teoretycznych i 30 godzin zajęć praktycznych, podczas gdy M. M. nie odbył szkolenia teoretycznego i praktycznego w takim wymiarze,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k.

oraz

2. **J. P. (2)**, syna J. i I. z domu P., ur. (...) w J.,

oskarżonego o to, że:

I. w nieustalonym dniu 2006 roku, nie później niż w dniu 20 kwietnia 2006 roku w nieustalonym miejscu, powołując się na wpływy w instytucji samorządowej – Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w K., podjął się pośrednictwa w

załatwieniu pozytywnego wyniku egzaminu na prawo jazdy kategorii „C+E” dla Ł. O. w zamian za korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 1000 zł, którą przyjął oraz, tym samym działając w zamiarze, aby popełnił on przestępstwo z art. 229 §3 k.k. ułatwił jego popełnienie pomagając do udzielenia tej korzyści w części pełniącemu funkcję publiczną egzaminatorowi WORD w K., aby skłonić go w związku z pełnieniem tej funkcji do naruszenia przepisów prawa – Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 27 października 2005 roku w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów (Dz. U. nr 217, poz. 1834 z 2005r. z późn. zm.) i przeprowadzenia egzaminu niezgodnie z w/w. przepisami oraz pozytywnego jego zaliczenia Ł. O.,

tj. o przestępstwo z art. 230 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

orzeka:

1. uznaje oskarżonego **J. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 230 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;
2. uznaje oskarżonego **J. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 3 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
3. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 roku poz. 369) przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., orzeczone wobec J. P. (1) w pkt. 1 i 2 wyroku kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 roku poz. 369) przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **J. P. (1)** w punkcie 3 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;
5. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 roku poz. 369) przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **J. P. (1)** przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej, uzyskanej z przypisanego mu w punkcie 1 wyroku przestępstwa, w kwocie 2.000,- (dwóch tysięcy) złotych;
6. uznaje oskarżonego **J. P. (2)** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 230 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;
7. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k., w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 roku poz. 369) przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **J. P. (2)** w punkcie 6 wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;
8. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 roku poz. 369) przy zastosowaniu art.

4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **J. P. (2)** przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z przypisanego mu w punkcie 6 wyroku przestępstwa w kwocie 1.000,- (jednego tysiąca) złotych;

9. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów procesu następujące kwoty: od oskarżonego **J. P. (1)** kwotę 650 (sześćset pięćdziesiąt) złotych, zaś od oskarżonego **J. P. (2)** kwotę 530 (pięćset trzydzieści) złotych.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 530/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	J. P. (1)	w nieustalonym dniu, nie później niż 9 lipca 2007 roku w J., działając	

		<p>w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, powołując się na wpływy w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w J. podjął się pośrednictwa w załatwieniu pozytywnego wyniku egzaminu na prawo jazdy kategorii „C” w zamian za korzyść majątkową i przyjął od J. G. korzyść majątkową w kwocie 2000 zł oraz, tym samym działając w zamiarze, aby popełnił on przestępstwo z art. 229 §3 k.k. ułatwił jego popełnienie, pomagając do udzielenia tej korzyści w części pełniącemu funkcję publiczną egzaminatorowi WORD w K., aby skłonić go w związku z pełnieniem tej funkcji do naruszenia przepisów prawa – Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 27 października 2005 roku w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów (Dz.U. nr 217, poz. 1834 z 2005 r. z późn. zm.) i przeprowadzenia egzaminu niezgodnie z w.w. przepisami oraz pozytywnego jego zaliczenia J. G.</p>	
2.	J. P. (1)	<p>w dniu 18 lutego 2007 roku w J., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu, wystawił dla M. M.</p>	

		<p>zaświadczenie nr (...) o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii B, poświadczające w swej treści nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne, tj. jego udziału w pełnym wymiarze w takim szkoleniu organizowanym przez Szkołę (...) w postaci 30 godzin zajęć teoretycznych i 30 godzin zajęć praktycznych, podczas gdy M. M. nie odbył szkolenia teoretycznego i praktycznego w takim wymiarze</p>	
3.	J. P. (2)	<p>w nieustalonym dniu 2006 roku, nie później niż w dniu 20 kwietnia 2006 roku w nieustalonym miejscu, powołując się na wpływy w instytucji samorządowej – Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w K., podjął się pośrednictwa w załatwieniu pozytywnego wyniku egzaminu na prawo jazdy kategorii „C +E” dla Ł. O. w zamian za korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 1000 zł, którą przyjął oraz, tym samym działając w zamiarze, aby popełnił on przestępstwo z art. 229 §3 k.k. ułatwił jego popełnienie pomagając do udzielenia tej korzyści w części pełniącemu funkcję publiczną egzaminatorowi WORD w K., aby skłonić go w związku</p>	

		z pełnieniem tej funkcji do naruszenia przepisów prawa – Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 27 października 2005 roku w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów (Dz. U. nr 217, poz. 1834 z 2005r. z późn. zm.) i przeprowadzenia egzaminu niezgodnie z w/w. przepisami oraz pozytywnego jego zaliczenia Ł. O.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1.1 Podjęcie się przez J. P. (1) prowadzącego Szkołę (...) w J., w nieustalonym dniu, nie później niż 9 lipca 2007 roku w J. pośrednictwa w załatwieniu pozytywnego wyniku egzaminu na prawo jazdy kategorii „C” dla J. G. w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w J. w zamian za uzyskanie korzyści majątkowej poprzez powoływanie się na wpływy w w/w instytucji, przyjęcie od J. G. kwoty 2000 zł i zobowiązanie się do przekazania części w/w kwoty egzaminatorowi WORD w K. na realizację w/w celu	Zeznania świadka J. G.	k. 60-61, 62, 659v-660v, 713v	

Tablica poglądowa	k. 64		
2.1 Uczestnictwo M. M. w szkoleniu podstawowym dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii B w niepełnym wymiarze zajęć teoretycznych i praktycznych	Zeznania świadka M. M.	k. 58-59, 638v-639v	
2.2 Wystawienie M. M. przez J. P. (1) jako osobę uprawnioną do wystawienia dokumentu w dniu 18 lutego 2007 roku w J. zaświadczenia nr (...) o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii B, poświadczającego w swej treści, niezgodnie ze stanem rzeczywistym, jego udział w pełnym wymiarze w w/w szkoleniu organizowanym przez Szkołę (...) w postaci 30 godzin zajęć teoretycznych i 30 godzin zajęć praktycznych	Zeznania świadka M. M.	k. 58-59, 638v-639v	
zaświadczenie nr (...) o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii B	k. 57		
Wniosek o wydanie prawa jazdy kat. B dla M. M.	k. 56		
3.1	Zeznania świadka Ł. O.	k. 51-52, 637v-638v	

<p>Podjęcie się przez J. P. (2) współpracującego ze Szkołą (...) w J., w nieustalonym dniu 2006 roku, nie później niż w dniu 20 kwietnia 2006 roku w nieustalonym miejscu pośrednictwa w załatwieniu pozytywnego wyniku egzaminu na prawo jazdy kategorii „C+E” dla Ł. O. w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w K. w zamian za uzyskanie korzyści majątkowej poprzez powoływanie się na wpływy w w/w instytucji, przyjęcie od Ł. O. kwoty nie mniejszej niż 1000 zł i zobowiązanie się do przekazania części w/w kwoty egzaminatorowi WORD w K. na realizację w/w celu</p>			
<p>Wniosek o wydanie prawa jazdy kat. C+E dla Ł. O.</p>	<p>k. 54</p>		
<p>Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.</p>	<p>J. P. (1)</p>	<p>w nieustalonym dniu, nie później niż 9 lipca 2007 roku w J., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, powołując się na wpływy w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w J. podjął się pośrednictwa w</p>	

		<p>załatwieniu pozytywnego wyniku egzaminu na prawo jazdy kategorii „C” w zamian za korzyść majątkową i przyjął od J. G. korzyść majątkową w kwocie 2000 zł oraz, tym samym działając w zamiarze, aby popełnił on przestępstwo z art. 229 §3 k.k. ułatwił jego popełnienie, pomagając do udzielenia tej korzyści w części pełniącemu funkcję publiczną egzaminatorowi WORD w K., aby skłonić go w związku z pełnieniem tej funkcji do naruszenia przepisów prawa – Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 27 października 2005 roku w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów (Dz.U. nr 217, poz. 1834 z 2005 r. z późn. zm.) i przeprowadzenia egzaminu niezgodnie z w.w. przepisami oraz pozytywnego jego zaliczenia J. G.</p>	
2.	J. P. (1)	<p>w dniu 18 lutego 2007 roku w J., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu, wystawił dla M. M. zaświadczenie nr (...) o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii B, poświadczające w</p>	

		<p>swej treści nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne, tj. jego udziału w pełnym wymiarze w takim szkoleniu organizowanym przez Szkołę (...) w postaci 30 godzin zajęć teoretycznych i 30 godzin zajęć praktycznych, podczas gdy M. M. nie odbył szkolenia teoretycznego i praktycznego w takim wymiarze</p>	
3.	J. P. (2)	<p>w nieustalonym dniu 2006 roku, nie później niż w dniu 20 kwietnia 2006 roku w nieustalonym miejscu, powołując się na wpływy w instytucji samorządowej – Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w K., podjął się pośrednictwa w załatwieniu pozytywnego wyniku egzaminu na prawo jazdy kategorii „C +E” dla Ł. O. w zamian za korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 1000 zł, którą przyjął oraz, tym samym działając w zamiarze, aby popełnił on przestępstwo z art. 229 §3 k.k. ułatwił jego popełnienie pomagając do udzielenia tej korzyści w części pełniącemu funkcję publiczną egzaminatorowi WORD w K., aby skłonić go w związku z pełnieniem tej funkcji do naruszenia przepisów prawa – Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 27 października 2005 roku w sprawie</p>	

		szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów (Dz. U. nr 217, poz. 1834 z 2005r. z późn. zm.) i przeprowadzenia egzaminu niezgodnie z w/w. przepisami oraz pozytywnego jego zaliczenia Ł. O.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1.1 Nie podjęcie się przez J. P. (1) prowadzącego Szkołę (...) w J. pośrednictwa w załatwieniu pozytywnego wyniku egzaminu na prawo jazdy kategorii „C” dla J. G. w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w J. w zamian za uzyskanie korzyści majątkowej poprzez powoływanie się na wpływy w w/w instytucji, nie przyjęcie od J. G. kwoty 2000 zł i nie zobowiązanie się do przekazania części w/w kwoty egzaminatorowi WORD w K. na realizację w/w celu	Wyjaśnienia oskarżonego J. P. (1)	k. 73-74, 553-555	
2.1 Nie wystawienie M. M. przez J. P. (1) jako osobę uprawnioną do wystawienia dokumentu w dniu 18 lutego 2007 roku w J. zaświadczenia nr (...) o ukończeniu	Wyjaśnienia oskarżonego J. P. (1)	k. 73-74, 553-555	

<p>szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii B, poświadczającego w swej treści, niezgodnie ze stanem rzeczywistym, jego udział w pełnym wymiarze w w/w szkoleniu organizowanym przez Szkołę (...) w postaci 30 godzin zajęć teoretycznych i 30 godzin zajęć praktycznych</p>			
<p>3.1 Nie podjęcie się przez J. P. (2) współpracującego ze Szkołą (...) w J. pośrednictwa w załatwieniu pozytywnego wyniku egzaminu na prawo jazdy kategorii „C+E” dla Ł. O. w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w K. w zamian za uzyskanie korzyści majątkowej poprzez powoływanie się na wpływy w w/w instytucji, nie przyjęcie od Ł. O. kwoty nie mniejszej niż 1000 zł i zobowiązanie się do przekazania części w/w kwoty egzaminatorowi WORD w K. na realizację w/w celu</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego J. P. (2)</p>	<p>279a-279b, 563-565</p>	
<p>2. OCena DOWOdów</p>			
<p>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	

1.1	Częściowo zeznania świadka J. G.	<p>Zeznania świadka potwierdziły okoliczność, iż J. P. (1) podjął się pośrednictwa w załatwieniu pozytywnego wyniku egzaminu końcowego dla J. G. celem uzyskania przez niego uprawnień kategorii C za odpłatnością w kwocie 2.000 złotych. W czasie spotkania z oskarżonym oświadczył mu, że zależy mu na czasie i chce zdać za pierwszym razem egzamin a oskarżony oświadczył, że da się to załatwić i podjął się tego zadania. Wedle ustaleń poczynionych pomiędzy świadkiem a oskarżonym w/w kwota miała być zapłatą za gwarancję pomyślnego zdania egzaminu w WORD w K., o którego terminie dowiedział się od syna oskarżonego J. P. (2). Świadek potwierdził, że otrzymał od oskarżonego jakieś instrukcje jak ten egzamin zdawać oraz ostrzeżenie, żeby przed innymi zdającymi nie chwalił się tym, że ma załatwiony egzamin bo wśród nich mogą być osoby, które zdają egzamin normalnie bez takiegoż pośrednictwa. Świadek wskazał również, że pomocy w kontakcie z oskarżonym i załatwianiu spraw związanych z przedmiotową sprawą udzielał mu znajomy M. O. i wykluczył by pieniądze za załatwienie sprawy wręczał J. P. (2). W toku czynności okazania</p>	
-----	----------------------------------	--	--

		<p>rozpoznał oskarżonego J. P. (1) jako tego komu wręczał pieniądze za załatwienie interesującej go sprawy.</p> <p>Sąd dał wiarę zeznaniom świadka w w/w części. Były one jasne, logiczne i rzeczowe. Znajdowały potwierdzenie z okazanej świadkowi tablicy pogłądowej z wizerunkiem m.in. oskarżonego. Należy przy tym podkreślić, że świadek nie zdołałby rozpoznać oskarżonego J. P. (1) gdyby faktycznie nie miał z nim uprzednio kontaktu a w interesującej go sprawie wszelkie czynności pośrednictwa wykonywałby za niego świadek M. O.. W toku tej czynności nie miał najmniejszych wątpliwości co do identyfikacji osoby J. P. (1) jako tej, której wręczał pieniądze za załatwienie pozytywnego wyniku egzaminu. Przeprowadzone postępowanie nie wykazało by świadek miał jakiegokolwiek powody by fałszywie oskarżyć J. P. (1).</p>	
2.1, 2.2	Zeznania świadka M. M.	Z zeznań świadka wynika niezbicie, że nie odbył on całego cyklu szkoleniowego w toku kursu nauki jazdy w Szkole (...) prowadzonej przez J. P. (1) a więc 30 godzin szkolenia teoretycznego i 30 godzin szkolenia praktycznego a jedynie 3 godziny	

		<p>szkolenia teoretycznego i 10-12 godzin szkolenia praktycznego. Wiązało się to z tym, że jego J. P. (2) zaproponował mu załatwienie pozytywnego wyniku egzaminu państwowego, który miał się odbyć w WORD w K..</p> <p>Sąd obdarzył zeznania świadka przymiotem wiarygodności. Były one jasne, rzeczowe, logiczne, nie budziły żadnych wątpliwości co do ich zgodności ze stanem rzeczywistym. Świadek był dla oskarżonego osobą obcą, nie zainteresowaną w obciążeniu go odpowiedzialnością za czyn przez niego nie popełniony.</p>	
3.1	Zeznania świadka Ł. O.	<p>Zeznania świadka potwierdziły okoliczność, iż J. P. (2) podjął się pośrednictwa w załatwieniu pozytywnego wyniku egzaminu końcowego dla Ł. O. celem uzyskania przez niego uprawnień kategorii CE za odpłatnością w kwocie 1.000 złotych. Zależało mu na uzyskaniu w/w uprawnień jak najszybciej bo chciał je wykorzystać w pracy zagranicą. W czasie spotkania z oskarżonym ten oświadczył mu, że da się to załatwić i podjął się tego zadania. Wedle ustaleń poczynionych pomiędzy świadkiem a oskarżonym w/w kwota miała być zapłatą za gwarancję pomyślnego</p>	

		<p>zdania egzaminu w WORD w K.. Świadek potwierdził, że otrzymał od oskarżonego jakieś instrukcje jak ten egzamin zdawać oraz ostrzeżenie, żeby przed innymi zdającymi nie chwalił się tym, że ma załatwiony egzamin bo wśród nich mogą być osoby, które zdają egzamin normalnie bez takiegoż pośrednictwa.</p> <p>Sąd obdarzył zeznania świadka przymiotem wiarygodności. Były one jasne, rzeczowe, logiczne, nie budziły żadnych wątpliwości co do ich zgodności ze stanem rzeczywistym. Świadek był dla oskarżonego osobą obcą, nie zainteresowaną w obciążeniu go odpowiedzialnością za czyn przez niego nie popełniony.</p>	
2.2	zaświadczenie nr (...) o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii B dotyczące M. M.	Dowód nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Potwierdza okoliczność wystawienia przez J. P. (1) jako kierownika Ośrodka Szkolenia Szkoły (...) w J. zaświadczenia o ukończeniu przez M. M. kursu przygotowawczego w wymiarze 30 godzin teoretycznych i 30 godzin praktycznych.	
1.1	Tablica pogładowa	Dowód nie budził wątpliwości co do rzetelności jego sporządzenia. Przedstawiał wizerunek m.in. oskarżonego J.	

		P. (1) okazany celem rozpoznania świadkowi J. G.	
2.2	Wniosek o wydanie prawa jazdy kat. B dla M. M.	Dowód nie budził wątpliwości co do rzetelności jego sporządzenia.	
3.1	Wniosek o wydanie prawa jazdy kat. C+E dla Ł. O.	Dowód nie budził wątpliwości co do rzetelności jego sporządzenia.	
<i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1, 2.1	Wyjaśnienia oskarżonego J. P. (1)	Sąd odrzucił wyjaśnienia oskarżonego jako niewiarygodne. Sprowadziły się one w zasadzie do zaprzeczenia jakoby dopuścił się popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia przestępstw. W świetle dowodów, których analizę przedstawiono powyżej tj. zeznań świadków: J. G. i M. M. oraz treści zaświadczenia o ukończeniu przez tego ostatniego kursu na prawo jazdy w pełnym wymiarze godzin szkolenia teoretycznego i praktycznego uznać należy je jedynie	

		<p>za nieudolnie obraną linię obrony zmierzającą do uniknięcia przez oskarżonego odpowiedzialności karnej z tytułu popełnienia czynu zabronionego. Świadek J. G. jednoznacznie podczas pierwszego przesłuchania rozpoznał oskarżonego jako osobę, która podejmowała się pośrednictwa w załatwieniu pozytywnego wyniku egzaminu na prawo jazdy określonej kategorii nie mając w tym względzie żadnych wątpliwości. W/w zaświadczenie o ukończeniu kursu na prawo jazdy wystawione na nazwisko M. M. nie było kwestionowane przez oskarżonego co do jego autentyczności i osoby jego wystawcy a zatem w kontekście zeznań świadka potwierdzało okoliczność niezgodną ze stanem rzeczywistym.</p>	
3.1	Wyjaśnienia oskarżonego J. P. (2)	<p>Sąd odmówił przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego uznając je za niewiarygodne. Sprowadziły się one w zasadzie do zaprzeczenia jakoby dopuścił się popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa. W świetle dowodów, których analizę przedstawiono powyżej tj. zeznań świadka Ł. O. uznać należy je jedynie za nieudolnie obraną linię obrony zmierzającą</p>	

		<p>do uniknięcia przez oskarżonego odpowiedzialności karnej z tytułu popełnienia czynu zabronionego. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia wiarygodności zeznań świadka Ł. O.. Był on osobą obcą dla oskarżonego, nie pozostawał z nim w żadnym konflikcie i nie miał powodu go fałszywie oskarżać.</p>	
1.1	Zeznania świadka M. O.	<p>Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka. Ewidentnie próbował on uniknąć jakiegokolwiek powiązania go z przedmiotową sprawą a twierdzenie J. G., że to właśnie on pomógł mu skontaktować się z J. P. (1) i powiadomił go o możliwości załatwienia z nim interesującej go sprawy przedstawiał jako fałszywe oskarżenie jego osoby motywowane niechęcią J. G. do niego i złym traktowaniem go przez tego ostatniego jako pracownika firmy jego żony. Okoliczność ta nie znalazła potwierdzenia w materiale dowodowym a zatem zeznania świadka jednoznacznie zmierzały do tego by go nie narazić się na potencjalną odpowiedzialność karną z tytułu uczestnictwa jako ogniwo w zdarzeniu przestępczym.</p>	

1.1	Częściowo zeznania świadka J. G.	Sąd odmówił przymiotu wiarygodności zeznaniom świadka w części w której twierdził on, że pieniądze przeznaczone na opłacenie pozytywnego wyniku egzaminu na prawo jazdy przekazywał M. O.. Zeznania w tej części stoją w sprzeczności z pierwszymi zeznaniami świadka w sprawie kiedy to nie tylko jednoznacznie podawał, iż pieniądze przekazywał J. P. (1) ale również rozpoznał jego wizerunek jako osoby z którą czynił ustalenia i wręczał jej pieniądze na wskazany wyżej cel. Nie sposób przyjąć, że świadek tak dalece mógł się pomylić tym bardziej, że nie potrafił tej różnicy w zeznaniach logicznie wytłumaczyć.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1, 2	J. P. (1)
6	J. P. (2)		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

Zgodnie z definicją przedstawioną w treści art. 230 § 1 k.k. przestępstwo płatnej protekcji polega na podjęciu się pośrednictwa w załatwieniu sprawy w zamian za korzyść majątkową lub osobistą albo jej obietnicę poprzez powołanie się na wpływy w instytucji państwowej, samorządowej, organizacji międzynarodowej albo krajowej lub zagranicznej jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi lub wywołanie przekonania innej osoby czy też utwierdzenie jej w przekonaniu o istnieniu takich wpływów. Przedmiotem ochrony art. 230 k.k. jest autorytet i dobre imię instytucji państwowej, samorządowej, organizacji międzynarodowej, krajowej lub zagranicznej jednostki organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi. Powoływanie się na wpływy w tych jednostkach wywołuje przekonanie lub utwierdzenie, że sprawy nie są załatwiane bezstronnie (R.A. Stefański, Prawo karne materialne. Część szczególna, s. 348; wyr. SN z 2.3.1972 r., II KR 4/71, OSNPG 1972, Nr 9, poz. 156; wyr. SN z 3.5.1952 r., I K 1428/51, OSNCK 1953, Nr 3, poz. 42). Jak słusznie zwrócił uwagę SN: "Dobrem

prawnym chronionym przepisem art. 230 § 1 KK jest działalność określonych instytucji publicznych, związana z ich prawidłowym, budzącym autorytet i zaufanie obywateli, bezinteresownym funkcjonowaniem – a więc nie indywidualnie określony ważny interes prywatny, nawet chroniony dodatkowo, lecz rodzajowo odmienne dobro ogólne; nie może być zatem mowy o bezpośrednim naruszeniu lub zagrożeniu żadnego dobra osoby zainteresowanej, wobec której sprawca, w zamian za korzyść lub jej obietnicę, podejmuje się przy użyciu wpływów pośrednictwa w załatwieniu sprawy we wspomnianej instytucji" (post. SN z 29.1.2015 r., I KZP 24/14, OSNKW 2015, Nr 4, poz. 30, z glosą aprobującą S. Tarapaty, OSP 2016, Nr 1, poz. 6 oraz glosą częściowo krytyczną A. Jezuska, OSP 2015, Nr 10, poz. 96). Na przestępstwo składają się dwa zachowania: pierwsze stanowią alternatywnie ujęte czynności, a mianowicie powoływanie się na wpływy w instytucji państwowej, samorządowej, organizacji międzynarodowej albo krajowej lub w zagranicznej jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi lub

wywoływanie przekonania innej osoby o ich istnieniu albo utwierdzenie jej w przekonaniu o istnieniu takich wpływów; drugie, polegające na podjęciu się pośrednictwa w załatwieniu sprawy. Jest to zatem przestępstwo dwuaktowe. Nie mają tu znaczenia rzeczywiste możliwości wpływania sprawcy na sposób załatwienia sprawy; może nie mieć żadnej możliwości (wyr. SN z 8.4.1982 r., II KR 53/82, OSNPG 1982, Nr 8, poz. 118; wyr. SN z 12.2.1948 r., K 68/47, OSN(K) 1948, Nr 2, poz. 56; wyr. SN z 15.12.1958 r., I K 803/58, OSNPG 1959, Nr 5, poz. 15, z głosem R. Kryże, OSPiKA 1961, poz. 44). Chodzi nie tylko o powołanie się przez sprawcę na swój osobisty wpływ w instytucji państwowej, lecz także na inną osobę, która to dopiero ma wpływ na osobę trzecią, powiązaną z tą instytucją, i podejmuje się pośrednictwa w załatwieniu sprawy (wyr. SN z 10.10.2007 r., III KK 25/07, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 2200). Powoływanie się na wpływy oznacza informowanie o posiadaniu znajomości w określonej jednostce i możliwości wpływania na bieg spraw, toczących się przed danym organem. Powołanie się na wpływy może być wyraźne, przez podkreślenie, że sprawca ma możliwości załatwienia

sprawy w danej instytucji zgodnie z oczekiwaniami zainteresowanego lub też w sposób konkludentny, dając do zrozumienia, że jest w stanie podjąć się pośrednictwa w doprowadzeniu sprawy do korzystnego rozstrzygnięcia. Sprawca może powoływać się na określoną osobę pracującą w danej instytucji, bez personifikowania podmiotu, na który będzie wpływał. Wywołanie przekonania o istnieniu wpływów w określonym organie polega na oświadczeniu lub innym zachowaniu wzbudzającym u innej osoby przeświadczenie, że sprawca ma możliwości załatwienia sprawy zgodnie z oczekiwaniem. Utwierdzenie osoby w przekonaniu o istnieniu wpływów zachodzi zaś wtedy, gdy osoba jest przeświadczona o posiadaniu przez sprawcę możliwości spowodowania załatwienia sprawy zgodnie z jej oczekiwaniem, a sprawca umacnia ją w tym przekonaniu. Może to uczynić wprost, potwierdzając jej przypuszczenie lub w sposób dorozumiany. Jednostkami, w których sprawca ma posiadać wpływy są: instytucje państwowe, samorządowe, organizacja międzynarodowa albo krajowa lub zagraniczna jednostka organizacyjna

dysponująca środkami publicznymi. Podjęcie się pośrednictwa oznacza porozumienie w sprawie starań, które sprawca poczyni w danej instytucji, mogące doprowadzić do załatwienia sprawy. Porozumienie to obejmuje również korzyść majątkową, którą sprawca za pośrednictwo uzyskuje bądź później uzyska w wypadku obietnicy korzyści (M. Surkont, Z zagadnień odpowiedzialności za korupcję, s. 28; J. Skorupka, Ochrona interesów, s. 124). Sprawą urzędową w jest każdy przedmiot starań, jakie obywatel podejmuje lub chce podjąć w urzędzie (uchw. SN z 21.2.1963 r., VI KO 83/62, OSN(K) 1963, Nr 9, poz. 161). Sprawcą przestępstw z art. 230 § 1 k.k. może być każdy, jest to przestępstwo powszechne. Zakres osób, które mogą być jego sprawcami nie został ograniczony do tych, którzy rzeczywiście mają wpływy w określonej jednostce; mogą być to osoby z zewnątrz (uchw. SN z 28.12.1961 r., VI KO 56/61, OSN(K) 1962, Nr 5, poz. 82). Przestępstwa te są umyślnymi (crimina dolosa). Ze względu na znamię czasownikowe "powoływanie się na wpływy", mogą być popełnione tylko z zamiarem bezpośrednim (cum dolo directo). Działanie ukierunkowane

jest celowościowo;
sprawca działa dla
uzyskania korzyści
majątkowej.

Przestępstwo przekupstwa opisane art. 229 § 1 k.k. polega natomiast na udzieleniu korzyści majątkowej lub osobistej albo jej obietnicy osobie pełniącej funkcję publiczną w związku z tą funkcją. Przedmiotem ochrony jest prawidłowość sprawowania funkcji publicznych. Udzieleniem korzyści jest przekazanie jej w jakiegokolwiek formie (Popławski, Surkont, Przestępstwo, s. 61 i n.; Górniok, Zawłocki [w:] Wąsek, Zawłocki II, s. 92). Obietnica udzielenia korzyści może być wyrażona w dowolny sposób, jednak winna być wyraźna i sprowadza się do każdego zachowania, w wyniku którego osoba pełniąca funkcję publiczną może oczekiwać, że korzyść zostanie w przyszłości udzielona (wyrok SN z 5.11.1997 r., V KKN 105/97, OSP 1998/3, poz. 68; Marek, Komentarz, s. 507). Udzielenie korzyści lub obietnicy nie musi być związane z konkretną czynnością osoby pełniącej funkcję publiczną. Musi być jednak związane z funkcją, którą ta osoba pełni (por. uwaga 2 do art. 228). Przestępstwo popełnione w postaci złożenia obietnicy jest dokonane już z chwilą

jej złożenia, niezależnie od tego, czy została ona przyjęta (tak wyrok SN z 7.11.1994 r., WR 186/94, OSNKW 1995/3-4, poz. 20, z głosą częściowo aprobującą Surkonta, WPP 1994/3-4). Natomiast udzielenie korzyści, jeżeli nie zostanie ona przyjęta, skutkuje odpowiedzialnością za usiłowanie. Przestępstwo z art. 229 § 1 kk ma charakter formalny. Jest dokonane w czasie udzielenia korzyści lub jej obietnicy, niezależnie od tego, czy wystąpiły jakiegokolwiek skutki (Surkont, Łapownictwo, s. 86; Górniok, Zawłocki [w:] Wąsek, Zawłocki II, s. 93; Zoll [w:] Zoll, 1999, s. 766). Sprawcą omawianego przestępstwa w jego wszystkich typach może być każdy (przestępstwo powszechne). Stronę podmiotową w typie podstawowym i uprzywilejowanym stanowi umyślność w jej obu postaciach. Typem kwalifikowanym (§ 3) jest udzielenie korzyści lub jej obietnicy po to, aby skłonić osobę pełniącą funkcję publiczną do naruszenia przepisów prawa lub w zamian za naruszenie przepisów prawa. Nie powinno budzić wątpliwości, że ten typ łapownictwa czynnego jest przestępstwem umyślnym, które można popełnić tylko w

zamiarze bezpośrednim. W wypadku kiedy sprawca udziela korzyści lub jej obietnicy po to, by skłonić osobę pełniącą funkcję publiczną do naruszenia przepisów prawa, a naruszenie to wiąże się z popełnieniem czynu zabronionego jako przestępstwo, sprawca zaś wie o tym i chce, by przyjmujący korzyść lub obietnicę popełnił czyn zabroniony, odpowiada za przestępstwo kwalifikowane kumulatywnie z art. 229 § 3 i art. 18 § 2 k.k. w związku z przepisem typizującym przestępstwo, do którego podlegał.

Nie ulega wątpliwości, że oskarżeni J. P. (1) i J. P. (2) wytworzyli w świadomości osób pokrzywdzonych przekonanie o tym, iż posiadają wpływy w instytucji znajdującej się w zakresie ich zainteresowania a więc zajmującej się weryfikacją umiejętności i wiedzy potrzebnej do uzyskania uprawnień do prowadzenia pojazdów określonego rodzaju. Przekonanie to kształtowali w nich poprzez wyrachowany sposób postępowania a mianowicie poprzez powoływanie się na znajomość z osobami pełniącymi ważne funkcje w w/w instytucjach a więc z osobami władnymi by podjąć interesujące pokrzywdzonych decyzje

lub wpłynąć na ich zaistnienie. Powołując się na w/w wpływy oskarżeni podjęli się pośrednictwa w załatwieniu spraw na, których zależało pokrzywdzonym w zamian za uzyskanie od nich korzyści majątkowej a mianowicie określonej sumy pieniężnej. Sposób ich postępowania, zdaniem Sądu, wskazuje w sposób oczywisty na rozmyślne działanie oskarżonych ukierunkowane od samego początku na uzyskanie korzyści majątkowej kosztem pokrzywdzonych. Swoim działaniem osiągnęli zresztą zamierzony skutek w postaci owego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonych. Jednocześnie ułatwili pokrzywdzonym popełnienie czynu z art. 229 § 3 k.k. pomagając do udzielenia korzyści majątkowej pełniącemu funkcję publiczną egzaminatorowi WORD aby skłonić go do naruszenia przepisów prawa tj. stosownego rozporządzenia Ministra Infrastruktury dot. m.in. egzaminowania kierujących pojazdami i przeprowadzenia egzaminu niezgodnie z w/w przepisami w celu pozytywnego zaliczenia egzaminu. Tym samym swoim zachowaniem opisanym zarzutami aktu oskarżenia wypełnili oni znamiona czynów z art.

230 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k.
w zw. z art. 229 § 3 k.k. w
zw. z art. 11 § 2 k.k.

Przestępstwo z art.
271 § 1 k.k.
popelnia funkcjonariusz
publiczny lub inna
osoba uprawniona do
wystawienia dokumentu,
która poświadcza w
nim nieprawdę co
do okoliczności mającej
znaczenie prawne.

Rodzajowym
przedmiotem ochrony
omawianego przepisu jest
wiarygodność
dokumentów.

Indywidualnym
przedmiotem ochrony jest
zaufanie pokrzywdzonego
oraz ogółu obywateli do
wiarygodności
dokumentów.

Przedmiotem czynności
wykonawczej
przestępstwa z art. 271
k.k. jest dokument. Pojęcie
to określone zostało w
art. 115 § 14 k.k.
Przestępstwo z art. 271 k.k.
może dotyczyć zarówno
dokumentu urzędowego,
jak i prywatnego.
Istotne jest jedynie, aby
poświadczenie nieprawdy
dotyczyło okoliczności,
która ma znaczenie
prawne.

Definicja dokumentu
przedstawiona w art. 115
§ 14 k.k. ma szerokie
znaczenie, wyrażające
się stwierdzeniem, że
dokumentem jest każdy
przedmiot, z którym
jest związane określone

prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść, stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności o potencjalnym znaczeniu prawnym. Dokument, o którym mowa w art. 271 § 1 KK musi nie tylko odpowiadać cechom wymienionym w art. 115 § 14 k.k., lecz ponadto musi zawierać w swej treści poświadczenie, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego, a w związku z tym domniemanie prawdziwości (wyr. SA w Katowicach z 26.4.2007 r., II AKa 444/06, Prok. i Pr. 2008, Nr 2, poz. 24).

"Poświadczeniem" z art. 271 k.k. są tylko dokumenty "wystawiane" na użytek publiczny, przeznaczone do dowodzenia okoliczności w nich poświadczonych bez potrzeby potwierdzania ich innymi dowodami, korzystające z domniemania prawdziwości, obdarzane zaufaniem publicznym. Czynnością sprawczą czynu zabronionego z art. 271 k.k. jest "poświadczenie nieprawdy". Polega ono na wystawieniu dokumentu stwierdzającego okoliczności nieistniejące lub przeinaczające, lub też na zatajeniu prawdy, którą należało stwierdzić. Pojęcie "poświadczenia" zakłada potwierdzenie określonych okoliczności, składane w swoim

imieniu, ale w cudzej sprawie. Występek z art. 271 k.k. we wszystkich postaciach może być popełniony zarówno z działania (co stanowi regułę), jak i z zaniechania, gdy sprawca pomija w dokumencie istotne treści, sprawiając, że dokument taki staje się nieprawdziwym.

W doktrynie prezentowany jest pogląd, że przestępstwo fałszu intelektualnego ma charakter formalny (bezskutkowy), bowiem odpowiedzialność sprawcy jest niezależna od wystąpienia jakiegokolwiek szkody. Sprawcą omawianego przestępstwa może być jedynie funkcjonariusz publiczny lub inna osoba uprawniona do wystawienia dokumentu. Jest to zatem przestępstwo indywidualne z uwagi na przyjęty przedmiot ochrony, w postaci wiarygodności wszelkiego rodzaju dokumentów, trzeba przyjąć, iż źródłem uprawnienia do wystawienia dokumentu może być każdy rodzaj legitymacji (por. B. Mik, Glosa do postanowienia SN z dnia 15.4.1999 r., I KZP 5/99, Prok. i Pr. 2000, Nr 3, s. 91–98). Uprawnienie takie może zatem wynikać z przepisu prawa tak powszechnego, jak miejscowego, decyzji organu państwowego lub samorządowego, wyroku

sądowego, polecenia służbowego, pełnomocnictwa czy umowy. Podstawowa postać przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. może być popełniona tylko z winy umyślnej, zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i zamiarem ewentualnym.

Nie ulega wątpliwości, że oskarżony J. P. (1) swoim zachowaniem opisanym w zarzucie aktu oskarżenia wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. Zaświadczenie o ukończeniu kursu prawa jazdy jakie wystawił M. M. stanowiło dokument w rozumieniu przepisu art. 115 § 14 k.k. Wystawiając go faktycznie potwierdził stan nieistniejący a mianowicie fakt odbycia pełnego szkolenia teoretycznego i praktycznego w wymiarze po 30 godzin każde przez M. M. podczas gdy faktycznie odbył on jedynie część wymaganego czasu w/w szkolenia. Tym samym wystawiając w/w zaświadczenie poświadczył w jego treści nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne. Uczynił to w celu uzyskania korzyści majątkowej.

#

3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia

	postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się	Przytoczyć okoliczności

		do przypisanego czynu	
J. P. (1)	1	I	<p>Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 k.k.</p> <p>Oceniając stopień zawinienia oskarżonego należy stwierdzić, że jest on znaczny. Sąd nie znalazł żadnych okoliczności, które ograniczałyby go w wyborze sposobu postępowania. J. P. (1) działał w sposób zamierzony i celowy. W pełni rozumiał on bezprawność swojego postępowania.</p> <p>Podobnie sytuacja przedstawia się przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości jego czynów. Za takim stanowiskiem przemawia przede wszystkim rodzaj naruszonych przez oskarżonego dóbr prawnych (autorytet instytucji państwowych i samorządowych i prawidłowe ich funkcjonowanie a właśnie w/w wartości stanowią o zaufaniu obywatela wobec w/w instytucji publicznych i przekonaniu o ich uczciwości i bezstronności, które to wartości są kluczowe w relacjach państwo – obywatel w demokratycznym państwie prawa oraz wiarygodność dokumentów) oraz niskie motywacje, jakimi się kierował dopuszczając się popełnienia zarzucanych</p>

			<p>mu czynów, a mianowicie chęć osiągnięcia korzyści majątkowej.</p> <p>Jego dotychczasowa karalność nie stanowi zdaniem Sądu okoliczności obciążającej oskarżonego albowiem wskazane w karcie karnej wyrok zapadł w odległej przeszłości i to wiele lat po popełnieniu przez oskarżonego przedmiotowego czynu.</p> <p>Sąd nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących w odniesieniu do osoby oskarżonego.</p> <p>Mając powyższe na uwadze, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma spełnić wobec oskarżonego oraz cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej w społeczeństwie, Sąd uznał, że uwzględniając powyższe dyrektywy będzie jedynie kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku oraz kara dodatkowa grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 30 złotych.</p>
2	II	<p>Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 k.k.</p> <p>Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości albowiem mając świadomość karalności czynu w zdecydował się</p>	

na jego popełnienie. Czynu dopuścił się umyślnie co najmniej w zamiarze ewentualnym. Nie był do niego przymuszony żadnymi nadzwyczajnymi okolicznościami.

Oskarżony dokonał fałszerstwa intelektualnego mimo, iż wiedział, że narusza przepisy prawa a wystawiony przez niego dokument stanowi podstawę do dopuszczenia kursanta do egzaminu na prawo jazdy określonej kategorii. Miał do wyboru inną – legalną drogę postępowania poprzez wyegzekwowanie uczestnictwa kursanta w pełnym wymiarze szkolenia teoretycznego i praktycznego a mimo to wybrał „drogę na skróty”, mając świadomość, iż potwierdza stan niezgodny z prawdą i tym samym narazić się może na odpowiedzialność karną z tytułu popełnienia czynu zabronionego.

Stopień społecznej szkodliwości czynu jakiego dopuścił się oskarżony jest znaczny. Oskarżony ugodził w dobro prawne jakim jest wiarygodność dokumentów, szczególnie, że w oparciu o wystawiony przez niego dokument poświadczający nieprawdę stosowny organ publiczny dopuścił kursanta do egzaminu na prawo jazdy a w świetle okoliczności faktycznych do takiego

		<p>dopuszczenia dojść nie powinno.</p> <p>Mając powyższe na uwadze, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma spełnić wobec oskarżonego oraz cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej w społeczeństwie, Sąd uznał, że uwzględniając powyższe dyrektywy będzie kara pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy.</p>	
3	I, II	<p>Na zasadzie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd przy wymiarze kary łącznej zastosował częściową absorbcję mając na uwadze okoliczność, że oba przestępstwa zostały popełnione przez oskarżonego w nieznacznym odstępie czasowym od siebie. Kara łączna w orzeczonym rozmiarze jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego oraz stopnia jego winy a także jest całkowicie wystarczająca dla spełnienia celów prewencyjnych wobec oskarżonego. Uświadomi ona oskarżonemu naganność postępowania i powstrzyma przed wkroczeniem na drogę</p>	

		<p>przestępstwa w przyszłości. W ocenie Sądu kara w orzeczonym wyżej rozmiarze w pełni zrealizuje swe cele wychowawcze, a także z zakresu prewencji indywidualnej oraz społecznej i zapobiegnie ewentualnemu powrotowi do przestępstwa przez oskarżonego. Stanowi ona dostateczny okres dla podjęcia przez oskarżonego koniecznej refleksji nad własnym postępowaniem oraz charakteryzuje się wystarczającym stopniem dotkliwości by posiadać istotny walor wychowawczy dla późniejszej jego postawy.</p>	
4	I, II	<p>Sąd, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności. O zastosowaniu dobrodziejstwa wynikającego z w/w instytucji przesądził fakt, iż zarzucane oskarżonemu czyny zostały popełnione przez niego w odległej przeszłości a niniejsze postępowanie miało rację bytu tylko z tego powodu, że w/w czyny nie były objęte innym prowadzonym wobec oskarżonego postępowaniem karnym, choć daty czynów kwalifikowałyby je do ich objęcia tym</p>	

		<p>postępowaniem. W dacie czynów oskarżony nie był zatem karany. Zdaniem Sądu orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny stanowiłoby na tym etapie zbyt daleko idącą represję i sprowadzałoby się de facto do pominięcia najistotniejszego aspektu orzeczonej kary jakim ma być przede wszystkim oddziaływanie wychowawcze ukierunkowane na realizację pożądaných postaw w przyszłości. Tymbardziej, że oskarżony nie jest jeszcze osobą na tyle zdemoralizowaną a orzeczona kara pozbawienia wolności będzie dla niego swoistą nauką. Orzeczony 2 – letni okres stosowania środka probacyjnego pozwoli Sądowi na wystarczającą weryfikację pozytywnej prognozy kryminologicznej przyjętej wobec sprawy.</p>	
5	I	<p>Oskarżony osiągnął z popełnionego przestępstwa korzyść majątkową a zatem Sąd zdecydował się na zastosowanie wobec niego na mocy art. 45 § 1 k.k. przepadku na rzecz Skarbu Państwa owej korzyści w kwocie 2.000 złotych.</p>	
J. P. (2)	6	I	<p>Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 k.k.</p>

Oceniając stopień zawinienia oskarżonego należy stwierdzić, że jest on znaczny. Sąd nie znalazł żadnych okoliczności, które ograniczałyby go w wyborze sposobu postępowania. J. P. (2) działał w sposób zamierzony i celowy. W pełni rozumiał on bezprawność swojego postępowania.

Podobnie sytuacja przedstawia się przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Za takim stanowiskiem przemawia przede wszystkim rodzaj naruszonych przez oskarżonego dóbr prawnych (autorytet instytucji państwowych i samorządowych i prawidłowe ich funkcjonowanie a właśnie w/w wartości stanowią o zaufaniu obywatela wobec w/w instytucji publicznych i przekonaniu o ich uczciwości i bezstronności, które to wartości są kluczowe w relacjach państwo – obywatel w demokratycznym państwie prawa) oraz niskie motywy jakimi się kierował dopuszczając się popełnienia zarzucanego mu czynu, a mianowicie chęć osiągnięcia korzyści majątkowej.

Jego dotychczasowa karalność nie stanowi zdaniem Sądu okoliczności obciążającej

oskarżonego albowiem wskazane w karcie karnej wyroki zapadły w odległej przeszłości i to wiele lat po popełnieniu przez oskarżonego przedmiotowego czynu.

Sąd nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących w odniesieniu do osoby oskarżonego.

Mając powyższe na uwadze, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma spełnić wobec oskarżonego oraz cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej w społeczeństwie, Sąd uznał, że uwzględniając powyższe dyrektywy będzie jedynie kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku oraz kara dodatkowa grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 30 złotych.

Kara w orzeczonym rozmiarze jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia jego winy a także jest całkowicie wystarczająca dla spełnienia celów prewencyjnych wobec oskarżonego. Uświadomi ona oskarżonemu naganność postępowania i powstrzyma przed wkroczeniem na drogę przestępstwa w przyszłości. W ocenie Sądu kara w orzeczonym

			<p>wyżej rozmiarze w pełni zrealizuje swe cele wychowawcze, a także z zakresu prewencji indywidualnej oraz społecznej i zapobiegnie ewentualnemu powrotowi do przestępstwa przez oskarżonego. Stanowi ona dostateczny okres dla podjęcia przez oskarżonego koniecznej refleksji nad własnym postępowaniem oraz charakteryzuje się wystarczającym stopniem dotkliwości by posiadać istotny walor wychowawczy dla późniejszej jego postawy.</p>
7	I	<p>Sąd, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności. O zastosowaniu dobrodziejstwa wynikającego z w/w instytucji przesądził fakt, iż zarzucany oskarżonemu czyn został popełniony przez niego w odległej przeszłości a niniejsze postępowanie miało rację bytu tylko z tego powodu, że w/w czyn nie był objęty innym prowadzonym wobec oskarżonego postępowaniem karnym, choć data czynu kwalifikowałyby go do jego objęcia tym postępowaniem. W dacie czynu oskarżony nie był zatem karany. Zdaniem</p>	

		<p>Sądu orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny stanowiloby na tym etapie zbyt daleko idacą represję i sprowadzaloby się de facto do pominięcia najistotniejszego aspektu orzeczonej kary jakim ma być przede wszystkim oddziaływanie wychowawcze ukierunkowane na realizację požądanych postaw w przyszłości. Tymbardziej, że oskarżony nie jest jeszcze osobą na tyle zdemoralizowaną a orzeczona kara pozbawienia wolności będzie dla niego swoistą nauzką. Orzeczony 2 – letni okres stosowania środka probacyjnego pozwoli Sądowi na wystarczającą weryfikację pozytywnej prognozy kryminologicznej przyjętej wobec sprawcy.</p>	
8	I	<p>Oskarżony osiągnął z popelnionego przestępstwa korzyść majątkową a zatem Sąd zdecydował się na zastosowanie wobec niego na mocy art. 45 § 1 k.k. przepadku na rzecz Skarbu Państwa owej korzyści w kwocie 1.000 złotych.</p>	
5.	<p><i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU</p>		

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
Uwzględniając daty czynów przypisanych oskarżonemu, w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach: 3, 4, 5, 7 i 8 sentencji wyroku Sąd zastosował przepisy kodeksu karnego sprzed zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 roku poz. 369) stosując przepis art. 4 § 1 k.k. a więc ustawę względniejszą dla sprawcy.			
7. Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

9.	<p>W oparciu o dyspozycję art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu tytułem kosztów procesu odpowiednio kwoty: 650 złotych od J. P. (1) i 530 złotych od J. P. (2). Na koszty te złożyły się:</p> <ul style="list-style-type: none"> - opłata od kary pozbawienia wolności – 300 zł (w odniesieniu do J. P. (1)) i 180 zł (w odniesieniu do J. P. (2)); - opłata od kary grzywny – 300 zł - ryczałt za doręczenia – po 20 zł; - dane o karalności – 30 zł. <p>Oskarżeni osiągają stały miesięczny dochód a zatem mają możliwość realizacji w/w należności na rzecz Skarbu Państwa bez istotnego uszczerbku dla utrzymania siebie i swojej rodziny.</p>	
6. 1Podpis		